

Nummer 13

1. Juli 1906.

55. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6. April 1906.

Da Præsident Smith ved Slutningen af sine Bemærkninger fortalte os, hvad Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige figter til, kom disse Ord mig i Tanke, hvilke vi finde i en af de tidligere Aabenbaringer: Ihu kommer Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, broderlig Kærlighed, Gudsfrugt, Gavnildhed, Ydmyghed og Flittighed. Beder, saa skal eder gives; banker, saa skal der oplades for eder. (Pagtens Bog 4:6, 7.)

Dette Skriftsted udgør Mormonismens Sædelære, og er hvad Kirken figter til. Jeg tror, at vi som Sidste-Dages Hellige ihufomme disse Dyder, og at Troen forøges hos os. Det vilde være godt for os alle at prøve os selv, og see, om vor Tro forøges, eller om vi blive ligegyldige og lade Troen svækkes. Vi burde undersøge os selv nøje og lade vor Kritik være skarp, saa at vi maa kunne se os selv i det rette Lys. Mange, som have annammet Evangeliet ude i Udspreddelsen, naar de tænke tilbage over den forsvundne Tid, ville sige: „O, hvor dejligt var dog Herrens Ord, som det kom til os gennem hans Tjeneres Mund dengang.“ Men siden de ere komne hertil, ere de blevne saa optagne med Forretnings- og andre verdslige Affærer, at de synes at have glemt Maalet, hvorfor de samlede med de Hellige. Til saadanne lad mig sige: Stands, og søg at genvinde den første Kærlighed til Evangeliet, der endnu giver eder saa megen Glæde ved at tænke derpaa. En Ven, som jeg erindrer fra min Barndom, sagde for en kort Tid siden: De kunde

maafte tro, at jeg ikke var meget stærk i Troen paa Evangeliet, naar De ser, hvor lidt jeg gør for dets Fremme, men lad mig sige Dem, at naar jeg tænker paa de tidlige Dage, da jeg først annammede Evangeliet, smulmer Hjertet af Glæde, og jeg føler mig taknemmelig over, at jeg er kommen til Kundskab om Sandheden." Her have vi en Mand, der har ladet det verdslige tiltrække sin hele Opmærksomhed og Energi, medens han er tilsyneladende bleven ganske ligegyldig med Hensyn til Evangeliets Fordringer. Dette burde ikke være Tilfældet med nogen af os. Vi burde erindre og udføre enhver Pligt, der paahviler os som Guds Hellige.

Vi burde erindre vore Medmenneker, og at vi ere pligtfuldige at oplyse dem om den Tro, Gud har givet os. Der bo mange her iblandt os, som ikke vide, hvad vor Tro er. Mange af os ere villige til at gaa til Jordens Ende for at forkynde det glade Budskab om et gengivet Evangelium, men paa samme Tid tænke ikke paa vore Naboer, som bo i samme Gade som vi og vide intet om Evangeliet eller vor Religion, uden hvad de læse i Aviserne, som ere fjendtlige imod os. Vi burde være rede til at aflægge vort Vidnesbyrd for dem, og fremfor alt lade vore gode Gerninger saaledes skinne frem, at de maa kende og forstaa, vi bestræbe os paa at være Guds Børn.

Vi burde uddanne os i de Dyder, hvorom jeg nylig læste for eder. Vi opmuntres der til at søge Visdom. Præsident Smith har givet os en Beretning om de forskellige Organisationer i Kirken, og fortalt os deres Formaal og Hensigt. Maalet, som Præstedømmets Kvorummer og de medvirkende Foreninger har for Øje, er, at deres Medlemmer maa erholde Kundskab og uddanne sig. Derfor Verden kalder os et ubidende Folk, da ønske vi at vise den, at den Beskyldning ikke er sand, men at vi derimod adlyde Guds Befalinger og søge Kundskab, og ønske at give samme til vore Børn. Jeg er stolt af, hvad de Sidste-Dages Hellige gøre for deres Børn med Hensyn til Undervisning. De forstaa godt, hvor vigtigt det er at faa Børnene grundigt underviste. Vi anse det ikke for nok at blot uddanne deres Sindelag, men at Hænderne tillige bør øves til god Gerning. Vi ønske, at den Uddannelse, vi give vore Børn, skal være en saadan, som de kunne have mest Gavn af. Hensigten med at give dem en god Uddannelse burde ikke være kun for at sætte dem i Stand til at erhverve sig sit Udkomme uden at arbejde. Sandt nok behøve vi mange Skolelærere, men vi behøve ogsaa mange Mænd og Kvinder til andre Professioner, og de maa nødvendigvis bruge megen af deres Tid for at berede sig til disse forskellige Stillinger. Men vi kunne ikke forvente, at alle vore Børn kunne indtage disse professoriske Stillinger. Der er dog mange Leveveje aabne for enhver, og en dygtig Arbejder vil altid finde Arbejde. Præs. Smiths og Præs. Winders Ønske er, at vore Børn skulle vel uddannes til de forskellige Haandværk.

Vi burde lære dem at betragte Arbejde som noget ophøjende, og ikke betragte Landmanden eller Haandværkeren som underordnet overfor Professore; thi den ene er lige saa ærværdig som den anden. Professore maa muligvis studere mere, men de, som vælge og uddanne sig for disse Embeder, burde aldrig anse sig selv som noget højere end de, som have valgt et eller andet Haandværk og uddannet sig dertil. Professore og Haandværkeren burde gaa Haand i Haand.

Vi ønske at give vore Børn en god og grundig Skoleundervisning, saa vel verdslig som aandelig. Vi ønske, at vort Folk vil opholde Kirkeskolerne og lade deres Børn undervise deri — et, to eller fire Aar, om de have Raad dertil — saa at de maa have Lejlighed til at studere Teologien. Vi have udmærkede Skoler alle Vegne i Staten, og vi burde drage al den Nytte af dem, vi formaa. Og naar Børnene ere komne igennem alle Graderne i dem, burde vi lade dem gaa til Kirkeskolerne. Kirken har lagt mange Penge ud for at understøtte disse Skoler, saa at vore Sønner og Døtre maatte blive underviste der og blive grundfæstede i deres Tro. Vi sætte saa stor Pris paa vor Tro, at vi ønske, at de ogsaa maatte paastønne den; og det er glædeligt at se, at naar de faa Undervisning i Religion, elske de den. For nogle kan den maaske synes kedsom, men der er kun saa, som klage over deres teologiske Studium i Skolen. Det er særlig for den teologiske Uddannelse at Kirkeskolerne ere oprettede. Hvis den studerende ønsker kun at tage Undervisning i de verdslige Videnskabter, kan han saa alt, hvad han ønsker, i Statskolerne; men hvis han ønsker Undervisning i Religion, maa han søge Kirkeskolerne for den. Vi raade vore Søskende til at overveje disse Ting. Vi kunne ikke sætte for stor Pris paa, at vore Børn blive oplærte af dem, som vil lære dem Vejen til Frelse og evigt Liv. Ganske vist er der mange, som ikke kunne komme til Kirkeskolerne, og vi ønske, at saadanne ogsaa maa have Lejlighed til at faa Undervisning i Religion, og i dette Djemed ere Religionsklasserne stiftede. Jeg er glad for, at Præsident Smith gjorde os opmærksom derpaa. Jeg haaber, at vi alle ville søge at faa disse Religionsklasser til at gøre saa meget godt som muligt for vore Børn.

Det glæder mig, Brødre og Søstre, at se den Fremgang, Herrens Værk gør baade hjemme og ude. Herhjemme ser jeg, at Præstedømmets Rvorummer lægge sig efter at udføre deres Pligter; og at i mange af Zions Staver Præsidenter og deres Raadgivere, som ogsaa Biskopper og deres Raadgivere, gøre hvad de formaa, for at Rvorumsmøderne gøres saa interessante og tiltrækkende som muligt for Medlemmerne deraf. Rvorummerne ere i Virkeligheden Skoler, hvor Præstedømmets Pligter læres, saa at alle og hver, fra Diaconen til Højpræsten, kan lære sine Pligter at kende og behøver ikke at være uvidende om, hvad der tilhører det Embede, han indehaver. I Udspredelsen skrider Værket

fremad. I blandt Grækerne er Evangeliet bleven forkyndt; Skrifter ere trykte og satte i Omløb, og nogle faa ere blevne døbte der. I alle Europas Lande, med Undtagelse af Spanien og Portugal, er der Sidste-Dages Hellige; dog er der ikke mange i den sydlige Del af Europa. Jeg haaber, at Tiden snart vil komme, da Evangeliets Dør maa blive aabnet i disse Lande, og at Lyset maa komme til at skinne paa dem, som endnu sidde i Mørke. Bore Missioner i de Forenede Stater ere i god Forfatning. Missionen i Sydstaterne strækker sig endog ud til Verne i Havet, og jeg haaber, det vil lykkes dem at indføre Evangeliet der. Fra alle Missionsmarkerne kommer der gode Beretninger om de Hellige, og Missionærerne føle sig glade og opmuntrede, skønt der ikke døbes saa mange, som kunde ønskes. Ikke desto mindre, naar Tiden kommer, at Herren vil paavirke Folks Hjerter, ville vi maaske se mange Gentagelser i forskellige Lande af hvad, der skete paa Pinsesfestens Dag i Apostlenes Dage. Angaaende det skrevne Ord kan jeg nævne, at Mormons Bog nu bliver trykt i det tyrkiske Sprog; og Broder Alma Taylor i Japan er nu nær ved Enden af Oversættelsen af Mormons Bog i det Lands vanskelige Sprog. Vi bestræbe os paa at gøre alt, hvad vi formaa, for at udføre de Pligter, der hvile paa os, nemlig at se til, at Evangeliet bliver forkyndt til alle Nationerne. Maa Gud velsigne eder alle, Amen.

Guds Regering.

(Af Profeten Joseph Smith i 1842.)

(Fortsat fra Side 192.)

Hvad er der i Bejen? Ere vi alene i denne Tilstand? Visjeligen ikke. Uagtet alle disse Under ere vi dog bedre stillede end nogen anden Nation i Verden. Lad Ægypten, Tyrkiet, Spanien, Frankrig, Italien, Portugal, Tyssland, England, Kina eller hvilken som helst anden Nation tale selv, og fortælle os om deres Bekymringer, deres Forlegenhed og Nød, og vi ville finde, at deres Sorgers Staal er fuld, og de belave sig paa at tømme den lige til Bundfaldet. England, der praler af sin Literatur, sin Kunst og sin Drift, sidder med sine Hænder tilfølede og dryppende af uskyldigt Blod i fjerne Lande, og hører uafladeligt de undertryktes Raab hjemme. Chartisme, D' Conellisme og Radikalisme fortære hendes Indvolde hjemme, og Irland, Skotland, Canada og Indien true med Oprør udenfra. Frankrig er sønderplittet i sit Indre; Underfundighed, List og Forræderi lure i Krogene; Mord og Attentat begaas ved højlys Dag. Tyrkiet, som engang var Europas Storhed, er bleven berøvet sin Styrke og er tæret hen til sin Barndoms Svaghed, og har

set sig nødsaget til at bede sine Allierede om at foreslaa noget, som kunde sigte til at fremme Fredsbetingelser. Rusland og Ægypten staa rede med aabne Gab til at svælge hende. Spanien har været Skuepladsen for Blodsudgydelse, Glendighed og Nød i mange Aar. Syrien er ligeledes oprørt af Krig og Blod. Det store og mægtige Kina, der i Aarhundreder har modstaaet Barbarernes Angreb, er bleven statskyldig til en fremmed Fjende; hendes Befæstninger ere nedbrudte, mange af hendes Stæder ødelagte og hendes Byer forladte. Vi kunne nævne Rajaherne i Osten, Irlanderne's Undertrykkelse og Glendighed, den oprørste Tilstand i Mellemamerika, Urolighederne i Texas og Mexiko, i Grækenland, Svejts og Polen, ja, hele Verden staaer som een stor Skueplads af Glendighed, Sorg og Nød. Alt raaber som med Tordenens Røst, at Mennesket ikke formaar at lede sig selv, handle for sig selv, beskytte sig selv, at forfremme sit eget Vel, ej heller Verdens.

Det har været Jehovas Hensigt fra Verdens Begyndelse, og er hans Hensigt nu, at ordne Verdens Affærer i sin egen belejlige Tid — at staa som Universets Hoved og tage Regeringen i sin egen Haand. Naar dette sker, vil Retfærdighed indtage Dommersædet, Anarki og Forvirring vil gaa til Grunde, og Nationer ville ikke længer øve Krig. Det er af Mangel paa dette høje Regeringsprincip al denne Forvirring har eksisteret; thi „det staaer ikke til ham, som vandrer, at befæste sin Gang,“ siger Profeten.

Naar som helst der har været noget stort og godt i Verden, kom det fra Gud. Bygningsplanen til det første store Skib blev givet Noah ved Aabenbaring. Ligeledes blev Planen til Bagtens Ark givet af Gud, et Mønster paa himmelske Ting. Ægypternes Videnskab og deres Kundskab om Astronomien fik de uden Tvivl gennem Abraham og Joseph, som deres Optegnelser bevidne, og disse fik dem af Herren. Kunsten at udarbejde Messing, Sølv, Guld og Edelstene lærte de formedelst Aabenbaring i Orken. Arkitekturen til Templet i Jerusalem tillige med dets Dekorationers Skønhed blev givet af Gud. Visdom til at regere Israels Folk blev givet Salomon og Dommerne af Gud; og om Salomon altid kunde have været deres Konge, og de vare villige til at lyde ham, vilde de endnu have været et mægtigt Folk — Universets Herrer og Verdens Beundring.

Hvis Nebukadnezar, Darius eller Cyrus eller nogen anden Konge besad Kundskab eller Magt, kom den fra den samme Kilde, som Skriften tydelig vidner om. Der som Gud da sætter een op og en anden ned efter eget Behag, og gør en Konge, skønt denne kan være uvidende derom, til et Rædskab i sin Haand, for at opfylde sine Profeters Ord, hvor meget lettere kunde han ikke, hvis Menneskene vilde være ham underdannede, ordne denne Verdens Affærer, og befordre Fred og Lyksalighed blandt Jordens Slægter.

Herren har til forskellige Tider paabegyndt denne Slags Regering, og ydet sin Hjælp til Menneſteſlægten. Han kaldte Enok, ledede ham, og gav ham og Folket, ſom var med ham, ſine Love; og da Verden i Almindelighed ikke vilde efterkomme Guds Love, tog han Enok (ſom havde vandret med Gud) og Kirken og Præſtedømmet eller Himmelenſ Regering bort.

Abraham blev ledet i alle ſine Familieaffærer af Herren, ſamtalede med Engle og med Herren ſelv. Han blev anvist, hvor han ſkulde gaa, og hvor han ſkulde blive, og blev overmaade velſignet i alt, hvad han tog ſig for. Det var fordi han ſelv og hans Familie adlød Herrens Raad.

Da Egypten var under Styrelſe af Joſef, trivedes Landet, fordi han blev underviſt af Gud. Naar Egypterne undertrykte Iſraeliterne, kom Odelæggelſe over dem. Da Iſraels Børn blev udvalgt med Moſes ſom deres Leder, ſkulde de være et ſæregent Folk, blandt hvilket Gud vilde ſtadsæfte ſit Navn; deres Løſen var: „Herren er vor Lovgiver; han er vor Dommer; han er vor Konge; han ſkal regere over os.“ I den Tilſtand kunde de med Sandhed ſige: „Lykſaligt er det Folk, hvis Gud er Herren.“ Deres Regering var et Teokrati. De lod Gud forfatte deres Love, og havde Mænd, udvalgte af ham, til at adminiſtrere dem. Herren var deres Gud, og de vare hans Folk. Moſes ſit Befaling fra Gud ſelv; han var Guds Tolk til Aaron, og Aaron belærte Folket baade i timelige og aandelige Sager. De vare begge ſom een, der var ingen Forſkel. Saaledes vil det blive, naar Guds Henſigter ſkal udføres; naar „Herren ſkal være Konge over den ganſke Jord“, og „Jeruſalem være hans Trone.“ Af Zion ſkal udgaa hans Lov, og Herrens Ord fra Jeruſalem.“

Dette er det eneſte, der kan bringe tilbeje „Genoprettelſen af alle Ting, hvorom alle de hellige Profeter have talet fra Verdens Begyndelſe“, „nemlig Tidernes Fyldeſ Husholdning, da Gud ſkulde ſamle tilſammen alle Ting under et Hoved.“ Andre Forſøg paa at bringe tilbeje univerſal Fred og Lykſalighed til Menneſteſlægten have været frugteløſe; hvert Forſøg har ſlaaet fejl. Hver Plan og Udkaſt af Menneſter har forſejet ſit Maal. Der behøves Guds Wiſdom, hans Intelligens og Magt til at udføre dette. Verden har haft god Lejlighed til at prøve dette for ſeks Tuſind Aar. Det ſyvende vil Herren ſelv prøve det. „Den, hvis Ret det er, ſkal eje Riget, og regere til han har lagt alle Ting under ſine Fødder.“ Uretfærdighed vil beſtømmes, Satan vil blive bunden og Mørkhedens Magter tilintetgjorte. Retfærdighed vil træde ind i ſin Plads og Dom ſældes efter Fortjenelſte, og kun de, ſom frygte Gud, ville blive ophøjede paa den Dag. Før denne Tilſtand er tilbejebraagt, maa der nødvendigviſ blive ſtor Forvirring, Glendighed og Uro blandt Jordens Nationer. Man ſpørger: Hvad er Aarſagen til denne Glendig-

hed? Dertil vil jeg svare: „Mon der kan være en Ulykke i en Stad, og Herren haver ikke gjort den?“ (Amos 3:6.)

Jorden er betyngnet med Fordærvelse, Undertrykkelse, Tyranni og Blodsudgydelse, og Herren vil komme ud af sit Skjul, som han har sagt, han vilde, og beængste Jordens Nationer. Daniel saa i sit Syn den ene Konvulsion følge den anden. Han saa, til Tronen omstødtes; og den „Gamle af Dage“ satte sig; og een blev bragt frem som Menneskens Søn; og alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk tjente og adlød ham. Vi burde være retfærdige, paa det at vi maatte have Visdom og Forstand; thi ingen af de ugudelige skulle forstaa. Men de vise skulle forstaa, og de som vende mange til Retfærdighed, skulle skinne som Stjerner til evig Tid.

Som en Kirke og et Folk burde vi være vise, og søge at kende Guds Villie, og saa være villige til at udføre den; thi „salig er den, som hører Herrens Ord og gør derefter“. „Vaager og beder altid,“ siger Frelseren, „paa det at I maatte agtes værdige til at undgaa de Plager, der skal komme over Jorden, og til at staa for Menneskens Søn.“ Hvis Enok, Abraham, Moses, Israels Børn og alle Guds Børn bleve frelst ved at holde Guds Befalinger, da ville vi ogsaa, om vi opnaa Frelse, erholde den paa samme Maade. Ligesom Gud ledede Abraham, Isak og Jakob, samt Israels Børn som en Nation, saaledes maa vi som en Kirke være under hans Ledelse, om vi ville trives, bevares og opholdes. Vor eneste Fortrøstning kan være hos Gud. Vor Visdom maa alene komme fra ham, og han alene maa være vor Beskytter og vort Børn, baade i det aandelige og det timelige; ellers kunne vi ikke bestaa.

Vi ere forhen blevne straffede ved Guds Haand for Udydighed mod hans Befalinger, skønt vi ikke have overtraadt nogen af Menneskens Love eller Forskrifter. Dog have vi foragtet hans Befalinger og afvejet fra hans Anordninger, og Herren har hjemstøgt os haardt, saa at vi have følt hans tugtende Haand, og maattet kysse Riset. Vader os derfor være vise herefter, og altid erindre; at „Udydighed er bedre end Offer, at agte paa, bedre end Fedmen af Bæddere.“ Herren har befalet os at bygge Templet og „the Rauwo House“, og denne Befaling er lige saa bindende paa os, som nogen anden; og den Mand, som ikke tager Del i disse Ting, er lige saa meget en Overtræder, som om han overtraadte noget andet Bud. Han er ikke en Gører af Guds Villie, eller er Guds Love efterrettelig.

Zions Opbyggelse maa ske ifølge Jehovas Raad — ved Aabenbaring fra Gud; og vi skulle sige: „Om Herren ikke gaar med os, da før os ikke derop.“ Lad os sige til de Hellige, som komme her, vi have lagt Grundvolden for Guds Folks Indsamling til dette Sted, og vi vente, at naar de Hellige komme her, ville de agte paa deres Raad, som Gud har beskiftet dertil. De Tolv ere beskiftede til at raade de Hellige i disse

Ting. Vi vente, at de som komme her, vil sende deres vise Mænd frem ifølge Aabenbaringen; eller om dette ikke lader sig gøre, da undertaste sig de Raad. Gud har givet; ellers kunne de ikke faa Arv eller Del med de Hellige eller blive regnet blandt Guds Folk, og de ville blive behandlede som Overtrædere af Guds Lov. Vi prøve nu paa at omgjerne vore Lænder og uddrive fra vor Midte jaadanne, som gøre Uret, og vi haabe, at naar Brødrene komme hid igen fra fjerne Lande, de ville hjælpe os at fremme dette herlige Værk, og fuldbyrde denne store Plan, at Zion maa blive opbygget i Retfærdighed, og alle Nationer flokkes til hendes Fane; at vi som Guds Folk under hans Ledelse og hans Love underdanige, maa vokse op i Retfærdighed og Sandhed; at naar hans Henfigter skulle worde fuldbyrdede, vi da maatte faa Arvelod med de helliggjorte.

Et godt Eksempel.

Ældste A. M. Musser, en af Kirkens assisterende Historiestrivere i Salt Lake City, og velkendt i andre Retninger som Skribent og Lektor, skriver i „The Elders Journal“:

„Min Søn Joseph virkede flere Aar som Missionær i Syden under Ældste Elias S. Kimball, og lad mig med det samme sige: mine Sønner og jeg have tilsammen gjort Missionstjeneste i mere end tredive Aar. Vi have forkyndt Evangeliet i Asien, Afrika og Europa, samt i tyve af de forenede Stater og paa seks af Øerne i Stillehavet, og vi gøre Regning paa at have mindst een af mine Efterkommere i Missionmarken og en anden i Templet indtil Herrens anden Tilkommelse. Hvert af mine Børn henlægger noget maanedligt i Familiens Sparefond dette Djemed; hvad tænker De om den Plan?

Jeg har selv rejst helt rundt om Jorden som „Mormon“-Missionær, uden Pung og Tasse, det vil sige uden Pengemidler. Jeg tog ikke en Cent med mig hjemmefra, og heller ikke fik jeg noget tilsendt i de fem Aar, som jeg var borte, fra 1852 til 1857. Jeg opholdt mig i de tre Aar for det meste i Hindostan, i Ost-Asien, og jeg manglede aldrig Føde, Klæder eller Husly i den Tid, thi min himmelske Fader skaffede mig det, efterhaanden som jeg trængte til det.

Herrens Frygt forlyster Hjertet og giver Glæde og Fryd og langt Levnet. (Siraf.)

Søndag den 1. Juli 1906

Nogle af vor Tids Formasteligheder.

Pastor J. C. Rattenbury skal have sagt i en Prædiken, han holdt fornylig: „Jeg traf paa en kristen Sekt i Nottingham for nogle Dage siden, som mødes sammen hver Søndag Morgen og vadske hverandres Fødder. Jeg kalder det bare Karikatur. Det er ingen ret eller sand Efterlignelse af Kristi Aand. Dog gøre de akkurat, hvad Jesus befalede dem at gøre.“

Vi ere ikke enige med Pastor Rattenbury i hans Udsagn, at Jesus nogenfinde befalede den „kristne Sekt i Nottingham“, hverken i Aand eller i Virkelighed, at de skulde vadske hverandres Fødder. Den Skik at vadske Fødderne overholdtes blandt Folket i Osten i gamle Dage som et Tegn paa deres Gæstfrihed; i Joh. 13. Kapitel finde vi en Beretning om, hvorledes Jesus, efter at have spist det sidste Aftensmaal med Disciplene, lagde sine Klæder til Side og bandt et Linklæde om sig. „Derefter slog han Vand i et Bæcken og begyndte at toe Disciplenes Fødder, og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med.“

Uden Tvivl havde Jesus til Hensigt dermed at lære Disciplene en Lektie i Ydmyghed, og indprente i dem den Sandhed, at den, som er den største af alle, maa være alles Tjener. Der kan muligvis ogsaa have været en Kirkeffik af den Slags indstiftet af Jesus blandt Disciplene. Vi læse endvidere, at Jesus, efter at have udført denne ydmyge Gerning, sagde til sine Disciple: „Dersom da jeg, Herren og Mesteren, haver toet eders Fødder, saa ere I og skyldige at toe hverandres Fødder; thi jeg haver givet eder et Eksempel, at ligesom jeg gjorde eder, skulle og I gøre.“

Jesus var med sine tolv Disciple i en Sal, hvor de aad Paastelammet. Mesteren gav dem der sine sidste Instruksær. Johannes var der og deltog i denne mindeværdige Forjamling, og siden skrev han en Beretning om, hvad der fandt Sted den Aften. Denne Beretning blev opbevaret og overrakt fra Slægt til Slægt, og efter mange Hundrede Aars Forløb blev den trykt og indbunden i en Bog. Nogle Mennesker i Nottingham i England, der studerede Bogen, fandt deri denne Beretning om, hvad Jesus havde befalet sine tolv Disciple. I den Tro, at Jesus ogsaa talede til dem, indstiftede de straks, for at være ham lydige, den Skik at vadske hverandres Fødder.

Dette synes os ligesfremt formasteligt. Men disse „Kristne i Notting-

ham" ere ikke de eneste, der finde i en Beretning noget, som slet ikke er der, og som tage af Bogens døde Ord en Forrettighed, der kun kan gives ved levende Autoritet. Til Eksempel: Tusinder have læst i denne samme Bog, Bibelen, at Jesus befalede elevene af sine Disciple „at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen“; og skønt denne Befaling blev givet for henimod to Tusind Aar siden til et vist Antal Mænd, ville nogle i Dag læse denne Beretning og sige: „Det mener mig, jeg skal gaa og forkynde Evangeliet, som Herren befaler.“

Bibelen indeholder Historien om, hvorledes Herren handlede med nogle af sine Børn. Det indeholder tillige en Beretning om Guds Ord til Individuer og Nationer, hvoraf meget kun var anvendeligt paa visse Mænd og Tider. „Den ganske Skrift er indblæst af Gud, og er nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed“; men dette mener ikke, at ved blot at læse disse Skrifter faar man Myndighed til at gøre det, man har læst om.

Derfor man kan læse sig Myndighed ud af Bibelen til at vadske hverandres Fødder og til at prædike Evangeliet, saa kan man lige saa godt læse sig til at udføre mange andre Ting. Herren befalede Noah at bygge Arken; skulde vi derfor alle eller hvem som helst bygge Arker? Abraham blev befalede at ofre sin Søn paa Alteret. Vilde ikke Folk i vor Tid blive retfærdiggjorte i at følge Abrahams Eksempel? Jesus befalede sine Disciple at gaa to og to, og prædike Evangeliet uden Pung eller Tasse; ved en anden Lejlighed befalede han dem at tage et Sværd. Hvilken af disse Instruksjoner følge de, som i vor Tid tænke sig at være Jesu Disciple? Jesus befalede sine Disciple at forblive i Jerusalem, før de gik ud for at prædike, indtil de bleve iførte Magt fra det Høje. Man vilde formode, at de, som paatage sig Myndighed til at prædike Evangeliet, vilde ogsaa rette sig efter alle hans Instruksjoner, og „samle sig i Jerusalem og forblive der, til de bleve iførte Magten fra det Høje“. ligesom Disciplene fordem. Men disse Fremvisninger ere nu tilstrækkelige til at vise, hvor urimeligt det er at slutte sig til, at Beretningen i Bibelen om, hvad der var sagt og sket i fordums Dage, berettiger nogen til at gøre og sige det samme for Herren i vor Tid.

Myndigheden til at prædike Guds Evangelium maa komme direkte fra Himlen først, og derefter blive givet andre af Mænd under guddommelig Inspiration, som ere berettigede dertil. Guds Kraft er en levende Magt, der virker gennem levende Mænd. En Bog, lavet af Papir og Blæk, er kun en død Form, som ikke ene og alene kan overdrage nogen Myndighed paa noget Menneske. N. A.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Uldster ankom fra Zion den 20. Juni og beskikkedes til at virke i de forskellige Konferencer som følger:

Lars P. Thomsen fra Ferron, Utah til Aalborg, Hyrum Christensen fra Salt Lake City til Kristiania, James E. Frandsen fra Redmond til Københavns Konference.

Afløsning. Følgende Uldster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem; de tage med Dampskibet „Arabic“ fra Liverpool den 22. Juni: D. W. Halvorsen fra Kristiania til Ogden, og Lauritz M. Christensen fra Aarhus til Pocatello, Idaho. Uldste Charles J. Olsen flyttes fra Aalborg til Kristiania Konference.

Forskellige Slags Lys.

(Af Dr. J. A. Allen.)

„Dette er Kristi Lys. Som han ogsaa er i Solen, Solens Lys og den Kraft, hvormed den blev skabt. (Pagtens Bog 88: 7.).

Lys er den fra sin Kilde udstraalende Kraft, hvorved vi ere i Stand til at se syfiste Genstande. Lys er ogsaa den Tilstand af aandelig Opvækkelse, der aabenbarer til vor Bevidsthed Virkeligheder, som vi tilforn kun lidet eller slet ikke have kendt. „Han er i Solen, Solens Lys.“ Derfor er, hvad godt vi erholde af Solen, Guds frivillige Gave til os. Solen er altsaa Guds kraftige Hjælpemiddel i Naturens Økonomi. Solen holder Jorden i sin Bane, og forhindrer den i at fare bort i det umaalige Himmelfrum. Solens Lys ikke alene oplyser Jordens Overflade, men dens udstrømmende Straaler bestandig varmer den, hvorved den bliver en behagelig Bolig for Menneskene. Og saa rigelig er den Varme og det Lys, Solen afgiver, at Astronomer have udregnet, at der stadigt udstrømmer nok Lys og Varme fra den til at forsyne to Billioner Kloder af Størrelse som Jorden.

Solen er Guds Redskab; derfor er alt godt, som kommer af den til os, Guds frie Gave gennem dette Redskab, ligesom vi bleve døbt og indlemmede i Kirken gennem hans Tjener, og ligesom hver er viet til sin Ægtefælle for Tid og Evighed gennem hans rettelig bemyndigede Tjenere; „og han vil oprejse os paa den yderste Dag“ ved sine Tjenere.

Solens Lys og Varme er Liv. Uden disse vilde der ikke være hverken Dyre- eller Planteliv paa Jorden. Solens Lys giver og opholder Liv. Medens de lysende Straaler gøre Genstande synlige, give de ingen Varme; men de røde og mørkere Straaler besidde denne Egenskab. De kinetiske Straaler opløse Kulhyre og Vand i Bladene paa Plantevækster og anvender Kulstoffet til at danne Fiber i Træ, og løfter Planten op ad fra Jorden trods det svære Nedtryk af Tyngdekraften, der er omtrent 14 Pund til en Kvadrattomme.

Chlorophyll er det grønne Farvestof i Plantevæfsterne, som vi formode er frembragt ved Solens kinetiske Straaler, efterdi Planten ikke paatager sig denne Kulør, undtagen den faar Solens Dug; og om den endog er vokset og bleven grøn, taber den snart denne Kulør, naar den bliver berøvet Dugset. Har du nogensinde tænkt paa, hvilken umaadelig Kraft Sollyset udøver paa en stor Skov, der bedækker Tusinder Tønder Land, naar der paa hver Kvadrat Alen er et Nedtryk paa mere end otte Tusinde Pund formedelst Tyngdekraften? Jorden hverken løfter eller opholder Træet med sine udspredte Grene imod Tyngdekraftens Virkning. Det er Sollyset, der opholder dem saa vel som dig og mig — Guds Sol, som er hans evige Tjener.

Har du nogensinde tænkt paa de evigflydende Vandmasser i de mægtige Floder, at hver Draabe af disse levende Strømme er bleven løftet af Solens Straaler højt op i Luften og baaret til Bjergene fra de hede Zoner til dit og mit Gavn? Eller har du nogensinde tænkt paa de udstrakte Gletchere i Alaska og paa mange andre Steder, og i Tanken forestillet dig den Virkelighed, at hvert Pund af disse umaadelige Ismasser er baaret op fra de hede til de kolde Zoner formedelst Sollyset — Guds utrættelige Tjener?

Sollyset farver Regnbuen i Skjen, og det dekorerer Markens Blomster i herlig Pragt, saavel som Skovens Fugle i deres mangefarvede Fjer. Det maler smukt Naturens Landskab baade i Bjerg og Bang. Solen maler for os Morgenrødens henrykkende Herligheder og fremstiller paa Guds Værred (Himmelhvælvingen) Dagens Guds Majestæt. Solens Værk er Malerens Fortvivlelse, men Millioners Fryd. O, Herligheds Sol! Intet Under, at Profeten har beskrevet det himmelske Sendebud „som klædt i Dug“.

Dengang Pythagoras gjorde sin store Opdagelse, blev han saa overmaade glad, at han ofrede mange Okser som et Takoffer til Guderne. Sagnet lyder, at han blev saa fuld af Glæde, at han løb gennem Gaderne som en Wild, raabende: „Heureka! Heureka!“ hvilket betyder, „jeg har fundet det!“

Hvem kan beskrive den Jubel, Galilei følte i sin Sjæl, da han efter at have bragt sit underfulde Teleskop til Fuldkommenhed, stillede det mod den største af alle Planeterne, Jupiter, og der opdagede dens Draabanter bevæge sig omkring deres massive Fører. Ved denne store Opdagelse bekræftede han Kopernikus' Theori, retfærdiggjorde hans Disciple og satte Fanatikere i Forvirring. Intet Under var det, at han ikke kunde tie stille, skønt han endog satte sit Liv i Fare ved at udtale sig. Han kunde ikke tie — han maatte tale! Han saa heri et lille Solsystem — saa herlig en Aabenbarelse, paa Sjælen saa indflydelsesrig, at den løstede hans frydefulde Sjæl langt op fra det jordiske ind i det umaa-

lelige Himmelum. Selv var han saa overmaade forbavset, at hans opvakte Aand nu ingen jordisk Begrændsning kendte. Han maatte tale og forklare det for enhver, med hvem han kom sammen. Mange af de oplyste troede let paa og erkendte for Sandhed hans himmelsendte Aabenbaring og glædede sig med ham, medens Fanatikere forhaanede hans nye Opdagelse. Naar han tilbød dem at komme til hans Instrument og selv se, fik han kun Haan og Foragt til Svar. „Nej, jeg vil ikke kigge gennem dit djævelske Magikinstrument — dit sjælfordærvende Redskab fra den Onde!“ De vare bange for at se selv, da de muligen kunde komme til at tro, hvad han sagde; ligesom Tusinder i Dag ere bange for at undersøge Aabenbaringerne til den store Sidste-Dages Profet, da de derved kunde staa i Fare for at blive overbeviste om Sandheden. „De elste Mørket mere end Lyset“; hvorfor? — Fordi deres Gerninger ere onde.

Videnskabelig Oplysning løfter Dyrkeren ud af Raahed til Civilisation. I den raa Tilstand gør enhver, hvad de se enhver anden gøre, og ingen gør noget, som overgaar Næstens Gerning. Hos uddannede Samfund forventes, at enhver kender noget til næsten enhver Ting og kender noget til Fuldkommenhed. Det uddannede Menneske vælger gerne sin Specialitet. Hver bestræber sig paa Fuldkommenhed i sit Fag, og Samfundet som et Hele opnaar derved de største Fortrin.

Teologisk Oplysning. „Og dersom I kun have min Vre for Dje, skal eders hele Legeme blive opfyldt med Lys, og der skal intet Mørke være i eder, og det Legeme, der er opfyldt med Lys, fatter alle Ting.“ (Aagstens Bog 88:67.) Hvilke herlige Forjættelser Faderen giver dem, som elste ham. „Eders hele Legeme skal blive opfyldt med Lys.“ Vi ere ansvarlige for Herren for det Lys, han lader skinne paa os, hvilket ogsaa burde skinne i os og udstraale fra os. „Ingen tænder et Lys og sætter det under en Skæppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, at de kunne se eders gode Gerninger, og ære eders Fader, som er i Himlene. „Bort Hverdagsliv er et Vidnesbyrd for Gud, ellers viser det paa den anden Side vor Upaaskønnelighed for hans Godhed imod os. Hvad skulle vi da sige om Boldspil eller andre Lege paa Sabbaten; eller om at gaa paa Teatret om Søndag Aften? Straaler det ud til alle Sider, eller er det under Skæppen? Hvem af vore Venner vil ære vor Fader i Himlene mere, naar de have set os vanhellige Sabbaten? Unge Mænd og Kvinder, sæt ikke eders Lys under Skæppen; det lønner sig ikke. „Syndens Straf er Død.“ Maa den Helligaands Lys altid findes at bo i eder, og straale ud i gode Gerninger til alle Tider; saa at I maa ære det herlige Navn at være Guds Børn — hans Hellige!

Sankt Pauli Levedelsløb.

(Fortsat fra Side 183.)

Den kedelige Vandring er næsten til Ende. Det trætte Rejsefælskab vil snart bytte den tørre, solbrændte og bare Ørken for skyggefulde Alléer af Palmer og Appelsin og Citronlunde; det nøgne Sand for Haver med utallige Slags Blomster og med Damaskrosers dejlige Duft; hvor den trætte Vandrer kan forfriske sig i Træernes Skygge paa de dejligste Frugter, og afkøle deres svedende Hoveder i baade naturlige og kunstige kølige Vandstrømme, hvor liflig Fuglesang høres i Stedet for Ørkenens dødstavse Stilhed.

Men alt dette beroliger dog ikke denne Kavalkades rasende Mand. Tilfældigt naa de Stedet, hvor der i den nyere Tid ligger en By, hvis Navn, Kaukab, betyder Glans, og er saaledes nævnet til Erindring om et stærkere Lys, der for 1900 Aar siden skinnede over og omkring Stedet. Her aabnedes for dem det smukkeste Skue, der mere end noget andet er i mange Tider kaldet et „Guds Paradis“. Abana og Pharphar, kendt i den hellige Skrift som „Strømme fra Libanon“ og „Damaskus' Floder“, som Naaman sagde vare „bedre end alle de Bænde i Israël“, gjorde Ørkenen til et blomstrende Paradis.

Det tætte grønne Løv af Palme, Oliven, og andre Træer er en herlig Indblanding mellem Højens Tæge, der rejse sig i Terrasser, og Kuper knejser skinnende over det Hele. Et herligt Syn er det at se den Stad, Saul nu nærmer sig.

Ulig andre Vandrerer, der søge Khan eller Telt for Syriens Sol ved Middagstid, drager Saul i Utaalmodighed og Hast forbi, uden at ændse Luftens Hede eller Vejens Møjsommeligheder. Men her „omskinnede ham hastelig et Lys fra Himmelen“. Hele Luften var som en Solglans. Hele Selskabet faldt til Jorden af Skræk eller stod ubevægelige af Frygt; alle bleve betagne af Skræk og Forstyrrelse. Da de andre tildels bleve sig selv bevidst, laa Saul, for hvis Skyld det Hele var sket, endnu nedkastet paa Jorden.

Her havde Saul et Syn, som var skjult for de andre. Der hørtes en Røst, som var dem meningsløs: „Saul, Saul, hvi forfølger du mig? Det lød som et Mennekses Røst, til hvem han ærbødig gjorde det Spørgsmaal: „Hvo er du, Herre?“ Det var hans Herre efter en anden Opfattelse, som nu svarede: „Jeg er Jesus af Nazareth, den du forfølger.“ Saul havde ofte hørt og nævnt det Navn med Foragt. Hvorfor gav Jesus ham dette Svar? Hvorfor sagde han ikke: Jeg er Guds Søn; Ordet, der var fra Begyndelsen; den, som sidder ved Faderens højre Haand; den, som er Faderens udtrykte Billede; den, som udstrakte Himlen; den, som dannede Jorden, den, som er allevegne og opfylder alle Ting.

Hadde Jesus sagt disse Ting om sig selv, vilde Saul ikke have kunnet tænke sig ham som den, han forfulgte. Men da han kaldte sig selv Jesus af Nazareth, forstod Saul hvem og hvad han var. Det var saa godt som sagt: Jeg er den lovede Messias. Jeg kom til Jorden, levede, døde og opstod igen og opfør til Himmelen. Saaledes tro de Kristne, som du forfølger; deri forfølger du mig. Med din urolige Samvittighed finder du dette haardt at gøre. Ligesom Peters Hjerte smeltede under Herrens jordiske Syn, saaledes gjorde Sauls under dette himmelfste. Herren sagde til ham, at han skulde gaa ind i Staden Damaskus. Dette var netop, hvad han havde i Sinde i Forvejen. Hans Kommission til at fængsle og ødelægge de Hellige var endnu i hans Lomme, men nu havde han faaet en anden, hvilken han dog endnu ikke kendte.

Han var falden af sin Hest som en hovmodig Farisæer; han rejste sig som en ydmyg Kristen. Den stærke Mand var bleven som et lille Barn. Den største Forfølger af Nazaræerne skulde nu blive deres tapreste Forsvarer. Han havde set Frelseren saa tydelig som nogen af Apostlene og var skicket til at blive den største. Paa Stedet, hvor hans Motiv for Rejsen til Damaskus blev forandret, skete ogsaa den mærkelige Forandring i hans Levnedsløb. Dette Øjeblik, da han laa afmægtig paa Jorden, kunde han aldrig have set hen paa; men var det, som han altid saa tilbage paa med Taknemmelighed og Pris til Gud.

Det stærke Lys, i hvilket Saul havde sit Syn, havde gjort ham blind, hvilket hans Rejseselskab opdagede, saa snart han rejste sig op. De ledede Hesten, som han nu ikke længer selv kunde styre. Den, som havde planlagt at føre Mænd og Kvinder i Lænker til Jerusalem, blev nu selv ført blind til Damaskus. De, som Saul vilde have gjort til sine Fanger, vare maaste af alle her i det jordiske Paradis bedst belavede paa at høre deres Herre sige: „I Dag skal du være med mig i mit himmelfste Paradis.“ Men den Dag var endnu ikke kommen; thi den forskæfede Herre havde bundet Morderens Haand, der vilde hasteligen have sendt dem derhen. Damaskus er en befæstet Stad. En af dens Porte kaldes Sankt Pauls Port, fordi han gik igennem den, og ligesom den, hvorigennem Stephanus fulgt af Saul gik, da hin skulde stenes, minder Navnet altid om, hvad der forlængst sandt Sted. Fra Sankt Pauls Port løber en Gade gennem Staden en Fjerdingvej lang, og i denne Gade var Huset, hvor Saul gik ind til en Mand ved Navn Judas. Der sad han i Stilhed og Mørke i tre Dage, alene, hjælpeløs og uden Venner. Her havde han endnu mere Tid til Eftertanke end paa Vejen. Han betragter sit Liv og ser nu de store Fejl, han har begaaet, og de Misgerninger, han har gjort. Før tænkte han kun paa sin egen Godhed; nu tænker han paa Guds Barmhertighed. Jesus har givet ham den Sindsro, han engang tænkte, han kunde saa ved at være en streng Farisæer. Han tænkte nu paa sin Fremtid; hvad skulde den blive? Den

er lige saa stult for ham, som hans Dugjivelse er for hans forblindede Øjne. I disse tre Dage og Nætter ere hans Lidelser saa haarde, hans Tanker saa vekslende, og hans Hjerte saa bevæget, at han hverken kan æde eller drikke. Hvilken Længsel for Selstab og Hjælp! Hvor skal han søge dem? Alene hos den samme Jesus af Nazareth, som han saa i sit Syn. Som Farisæer har han længe brugt Bønnens Form og Ord, men nu er han som Tolberen, ydmyg og angergiven. Hans Bøn høres og besvares, og inden de tre Dage ere omme, kender han den store Plan, der er lagt for hans Fremtid, og noget af det han skal være, udføre og lide. Gud giver ham et herligt Syn, hvori han ser en af dem, han var kommen for at ødelægge, komme ham imøde med Trøst og Hjælp. Ikke Peter eller Jakob eller Johannes eller anden stor og fremragende Apostel behøves for at undervise denne lærde og talentfulde Mand; men Ananias, en stakkels aabenhjertet Kristen, hvem den hellige Skrift aldrig før havde nævnet. Han var lærd nok ved Guds Hjælp til at belære denne af alle de tidligere Kristne særdeles begavede. (Fortsættes.)

Apostel Heber J. Grant, som præsiderer over den europæiske Mission, ankom til København den 28. Juni tillige med et Selskab af Eldster fra forskellige Dele af Missionen, for at aflægge Besøg blandt de Hellige i de skandinaviske Lande. Efter deres Plan ville de først tage en Tur til Stockholm, og derefter indfinde sig i Kristiania den 9. Juli, i Aalborg den 12., Aarhus den 13. og København den 16. Juli. I hver af disse Byer vil der holdes en Koncert, hvor talentfulde Sangere ville optræde og underholde Publikum en Aften med Sang og Musik; der vil ogsaa holdes et Præstedømsmøde i hver af disse Byer, hvor Apostel Grant og andre af de Besøgende ville underholde de forsamlede til fælles Ophbyggelse.

Blandt de Besøgende ere Præs. Serge F. Wallis fra Tyskland, Eldste Nephi Andersen fra Liverpool, Eldsterne Spencer Clausen og Willard Andelin og Søster Arvilla Clark.

Indhold:

Tale af Præsident Anthon H. Lund 193 Guds Regering 196 Et godt Eksempel 200 Redaktionelt: Nogle af vor Tids Formastelig.	heder 201 Ankomst og Bestikkelse 202 Afsløsning 203 Fortælling om Slags Døds 203 Sankt Pauli Levnedsløb 206 Apostel H. J. Grants Besøg 208
---	--
